יד: יש בקרבנות פרק שני תמורה

דברים שבכתב אי אתה רשאי לאומרם בעל פה. וא"ת היכי קאמרינן מומרים על פה וא"ל דאין לקפיד רק מה שכתוב בתורה [ל]אמנם קשה היכי קרינן ומוצא וקרימת שמע ור"ל [ב] דאין לקפיד אלא כדבר שמוציא אחרים ידי חובתן: **ותנן** המנחות והנזירות[ג] בבמה יחיד דברי ר' מאיר. הוה מצי לשנויי מנלא היא שהרי כפ' בתרא דזבחים (דף קיז.) פליגי רבנן עליה דרבי מאיר ומסיק התם דמנחות ונזירות איכא ביניייהו[ד] לו: **סבי** מבאן נזירות. וה"ה לדרך כמו כן למיסמייה מהיא דפ' בתרא דזבחים (דף קיז: ע"ב) דאמר מנחות ונזירות איכא ביניייהו: **אלא** בין דחוטרו הבבות כל היכא דבעי מקריב. ולרבנן דפליגי עליה דרבי מאיר דאמר מזיר לאו נזיר ונזיר הוא לרבי יוסי לומר דלא הלך אחבלוס אלא להכיא בבשים מחברון ולהקריבן בגבעון מיהו לפי מה דפרש"י פרק בתרא דזבחים (ג"ז סב) דרבנן דרבי מאיר כרבנן בתרא סבירא להו דאמרי כאן וכאן לא קרבו לא קרבו לימיד אלא עולה ושלמים בלבד קשה דא"כ היכי קאמר אבחבלוס אלבה נא ואשלמה את נדרי דלדרבי ונו' הא לאו נזיר ונזיר הוא דאיכא בינייהו דרבנן דרבי מאיר כרבנן בתרא סבירא להו דאמרי כאן וכאן לא קרבו לא קרבו לימיד אלא עולה ושלמים בלבד מיהו דלדרבי מאיר לא פ"ל כרבנן בתרא אלא כרבי יהודה סבירא להו דאמר דבנגמה גדולה אפי' תודות נמי קרבו וכי מאיר לאיש ליה נזירות דבר הנידר והנידב ק[ה]הא מצינו למימר דאיש ליה כרבנן בתרא דזבחים